

Hilsen Oslo!

Wat is dat toch met ons? Zodra we op vakantie gaan, lijkt het om 9.00u al alsof we er al een halve dag op hebben zitten. En dat terwijl we op een zeer christelijke tijd konden opstaan vanmorgen. Pas om 7.00u ging de wekker, dat is bijna uitslapen want normaal gaat de wekker al om 6.00u. Harold bereidt zich dan immers voor op de eerste gevechten van de dag (op de iPad dan). Om 9.00 staan we na een zeer comfortabele rit in de nieuwste aanwinst (Kia Picanto) met nogal zwijgzame (net-uit-zijn-bed) maar zeer bekwame privéchauffeur op het treinstation van Zwolle. Na een kort afscheid is hij alweer weg. Waarschijnlijk is zijn eerste prioriteit nu weer om zijn bed op te zoeken.

Kortom, officieel nog maar ruim twee uur in touw, thuis gewoon een voedzaam en maagvullend ontbijtje gehad net zoals op alle andere dagen.... en binnen no time heeft Harold een satébroodje naar binnen gewerkt en hebben we beide voor 9.30u een wrap achter de kiezen. Wij komen niet alleen aan **op** vakantie, wij komen al een kilo zwaarder aan op bestemming.

Over de treinreis, het inchecken, boarden en vliegen (10 minuten te laat, maar ach we hebben vakantie) hebben we helemaal niets aan te merken deze keer. En eenmaal in Oslo lijkt het alsof iedereen zen is. Zelfs de luchthaven straalt ontspanning uit. We pakken de sneltrein naar Oslo centrum en ook dat gaat ieziepiezie. Wat wil je, ik had deze reis weer tot op de laatste details gepland en voorbereid. Daarna neemt Harold het roer over. Meneer Verkennert zal ons wel even naar het hotel leiden. Het centrale treinstation van Oslo heeft maar liefst 2 uitgangen, zuid en noord. We komen het eerst langs uitgang noord. Harold twijfelt... moeten we nu deze uitgang nemen of zuid? Ik zeg nog: "Ja, noord lijkt me." Krijg ik een snibbige "Wil je het liever weer overnemen?" Er valt een stilte. Ik hou wijselijk mijn mond. En we gaan naar uitgang zuid... Om vervolgens om het hele station te moeten lopen want we hadden toch uitgang noord moeten hebben. Ik heb er wel schik om en Harold steekt de flater (ja, voor een verkennert is dit een dikke vette flater!) goed weg.

Het weer is heerlijk, volle zon en ruim 20 graden. Harold pakt de navigatie weer op en het hotel is zo gevonden. (Foto: ingang van het hotel)

We worden hartelijk ontvangen. Dit hotel serveert elke avond een 'lichte maaltijd' en dat spreekt ons

zuunigerds wel aan. Noorwegen is immers niet goeikoop.

We gaan snel naar de kamer die een dikke prima krijgt, Harold trekt een korte broek aan en ik een zomerjurkje en we gaan op pad. We pakken eerst even een terrasje, Harold een colaatje en ik een Aperol Spritz (zou ik dan toch eindelijk wat vaker aan de alcohol gaan?)

Daarna bezoeken we het futuristische witte operagebouw dat naar horen zeggen net zo mooi is als dat van Sidney. Net zo mooi? Nee, maar wel heel imposant met een mooi uitzicht over het fjord en op de stad. En als je net een Aperolletje achter de kiezen hebt, is schuinweg tegen de helling oplopen best wel veel zwaarder. (Foto: Operahuis Oslo)

Ook binnenin is het gebouw imposant.

Daarna slenteren we weer terug naar het hotel, even relaxen en een paar uurtjes later schuiven we samen met weet-ik-veel hoeveel andere zuunigerds aan voor de 'lichte maaltijd'. En die is niet slecht. Geen hoogstandje, maar gratis dus niet zeuren. We hebben keuze uit soep met brood, 3 soorten salades en een warm gerecht (kip Puttanesca met rijst). En inderdaad, de lounge waar de maaltijd te verorberen is, stroomt vol. Een jongedame van de bediening vraagt wat we willen drinken. "Doe maar water." We krijgen allebei een klein flesje water. En daar tikken we ruim 10 euro voor af. Zal wel rechtsgedraai en zestiendubbel gezuiverd water zijn of zo.

Gu sitnde mai!

Fonetisch voor 'Fijne 17e mei'! Vandaag is een nationale feestdag in Noorwegen. De belangrijkste dag van het jaar. De viering van het tekenen van de grondwet (17e) eeuw wordt uitbundig gevierd. Bij het ontbijt in het hotel is het al duidelijk dat iedereen er zin in heeft. 80% van de gasten (de rest is waarschijnlijk buut'nlander) loopt ofwel volledig in klederdracht of heeft een lintje opgespeld. En de klederdracht ziet er mooi en chic uit.

We willen wel een klein beetje van de feestvreugde meepikken, maar we verwachten een grote drukte en daar hou ik (Renate) niet zo van. Ons plan is om gebruik te maken van de city bikes, zo'n systeem waarbij er 270 stations in Oslo zijn waar je een fiets kunt pakken en deze kun je bij een ander station weer stallen. Na veel gedoe eindelijk online een account aangemaakt, blijkt dat er vandaag geen city bikes kunnen worden gebruikt vanwege de feestdag. Bij de receptie doe ik navraag en daar wordt me verteld dat we ook gebruik kunnen maken van elektrische scootersteps. 's Ochtends zijn deze verzameld op veel punten in de stad. Daar kun je er eentje ophalen en daarna kun je 'm overal in de stad achterlaten waar je wilt. Lachu! Okay, weer een online account aangemaakt... ook die zijn vandaag niet beschikbaar vanwege de feestdag. Beetje balen is het wel, maar we passen ons braafjes aan de nationale regels aan.

Na het ontbijt gaan we heerlijk luchtig in korte broek en zomerjurkje de stad in. Eerste doel van vandaag is het meemaken van het defilé voor de koninklijke familie. En zoals het beschreven staat op internet zo is het ook in het echt. De stad bruist en de klederdracht was waarschijnlijk de afgelopen dagen vet in de opruiming. Prachtige kostuums met veel kleuren zowel voor de vrouwen als voor de mannen. En opvallend is dat ook de Noorse pubers er trots op zijn om in klederdracht rond te lopen. We lopen richting de Karl Johans Gate, de beroemdste straat van Oslo waar de optocht doorheen komt richting het paleis van de koning. Al snel ontwaren we een eerste grote groep schoolkinderen met begeleiding inclusief fanfare. Overigens kwamen we er achter dat voor de meeste muziek die meeloopt in het defilé deelnemen belangrijker is dan goed kunnen spelen...

We filmen samen de groep met schoolkinderen die aan elkaar vast zitten met een touw terwijl ze beginnen te lopen. Eerst nog een vrolijke boel maar nadat er een gat valt en een juf dit gat wil dichten door even een sprintje te trekken gebeurt het. Niet alle kinderen hebben dezelfde Usain Bolt-genen waardoor er een aantal komt te vallen. Geschaafde knieën en huilende kinderen zijn het gevolg. Ik stop met filmen want ik vind het sneu maar Renate blijft filmen als een volleerd paparazzo. Tenslotte 'the show must go on'... Oh ja, de echte optocht moet nog beginnen!

We besluiten in de richting van het paleis te lopen en nadat we eigenlijk niet verder kunnen/willen zoeken we een mooi plekje. Nog even een half uurtje wachten en dan begint het. Voorafgegaan door 4 politiepaarden trekt school, na school, na school, na school, na school en af en toe onderbroken door een fanfare-achtig gezelschap aan ons voorbij.

De sfeer is fantastisch en ook het mooie weer doet een duit in het zakje. Na 3 kwartier vlaggen/school/fanfareparade is het voor ons voldoende nationalisme.

We besluiten een terras op te zoeken voor een drankje.

Gezeten op een prachtige binnenplaats bestelt Renate een kopje kamillethee. Dit gaat in het Engels (cammomille tea) en de ober verstaat het niet helemaal goed. Hij komt terug en geeft aan dat ze geen camel tea (kamelenthee) op de kaart hebben staan... Neehee, kamillethee! Ik bestel een dubbele cappuccino maar krijg een dubbele espresso, met zonder melkschuim. Deze koffie is zo sterk dat ik het gevoel krijg de komende 3 dagen niet meer hoeft te slapen.

We gaan op weg en besluiten de tram naar het Vigeland park te nemen. Een park vol standbeelden van de beroemde kunstenaar Vigeland. Dit is net ff te ver lopen. Renate surft op het net, downloadt een app en voordat ik met de ogen kan knipperen zijn twee tramtickets gekocht. Nu nog even de juiste tramlijn vinden en we kunnen op weg.

Ah, daar zul je hem hebben, lijntje 12 naar Vigeland park. We stappen in maar kunnen nergens ons ticket laten zien of scannen. Dus loopt Renate even naar de trambestuurder die verbazingwekkend weinig lijkt op Co Stompe, de dartende trambestuurder. Voor de zekerheid ook maar even vragen of we in de juiste tram zitten. Dat zitten we maar omdat het een feestdag is rijdt hij niet naar het Vigeland park vertelt de trambestuurder en hij begint meteen met rijden. Euh, dan willen we er graag uit. Ja, dat kan. De tram rijdt een rondje om een gebouw en we zijn weer op het vertrekpunt, maar nu aan de andere kant van de straat. Dan maar plan B uit de hoge hoed. Met de metro en dan nog 900 mtr lopen. Gelukkig is het gekochte kaartje ook geldig in de metro, dus geen centje pijn. Het lukt, we komen op de juiste bestemming aan, scoren een broodje, doen een plas en dan op weg naar het park.

En eerlijk is eerlijk, het is een prachtig park. Mooie beelden van meneer Vigeland.

Bij de ingang staat zijn standbeeld en op zijn hoofd zit een meeuw die niet veel met cultuur/kunst op heeft. Dat is ook duidelijk te zien aan de mooie krijtstrepen op het pak van meneer Vigeland...

We doorkruisen het park, maken mooie kiekjes en genieten van de rust en de mooie sculpturen. Een

oase van rust in een stad die vandaag bruist en borrelt vanwege de nationale feestdag.

Feesten met de Noren

Na onze uitstapjes gisteren waren de voetjes moe en gingen we hotelwaarts. De metro op de terugweg zat bommetjevol met aangeschoten en luidruchtige jongeren. Bij de jongens zag je de testosteron en (alcohol)zweet in kringeltjes naar boven stijgen (om nog maar te zwijgen van de geur) en de meiden giebelde en gilden er wat af. Gelukkig konden we na een paar haltes alweer uitstappen. In het hotel staat elke dag vanaf 15.00u koffie/thee met taart op de gasten te wachten (ook zo'n gratis actie, goed bezig!), dus dat sloegen we ook maar niet af. Daarna nog even een paar uurtjes ontspannen en voorbereiden op de avond.

Ik (Renate) had vooraf in Nederland een restaurantje uitgezocht op ongeveer een kilometer afstand van het hotel. Harold wierp zich op als navigator. De route ernaar toe was volgens Goegel simpeler dan simpel, rechtsaf en alsmaar rechtdoor... Behalve als er ineens een loeigrote fabriek op de route staat waar je niet doorheen kunt. Dan maar omlopen. Ondertussen ging de navigatie op hol en moesten we op een gegeven moment met twee telefoons tegelijk de navigatie doen. En ik kreeg een andere route op mijn telefoon dan Harold én volgens de app zaten we allebei op een andere locatie. Even kregen we het gevoel in de Bermudadriehoek te zijn aanbeland, maar gelukkig vonden we de juiste route weer en kwamen we aan bij het restaurant. Helaas viel het restaurant ietwat tegen. De twee jonge meiden in de bediening waren jong en duidelijk onopgeleid. Maar ach, met vriendelijk lachen kom je bij ons met veel weg. Het voorgerecht was lekker, het hoofdgerecht viel tegen. Het hoofdgerecht bestond voor een deel uit elandvlees. Bij mij vakkundig verstoppt in een risotto en bij Harold verstoppt onder de nodige groente. We besloten geen toetje te nemen en nog even een wandelingetje door de stad te maken, kijken waar het allemaal nog bruist en bubbelt. Het weer was nog heel aangenaam en we liepen weer door de hoofdstraat (Karl Johans Gate) richting het paleis. Onderweg werd op een groot plein nog even een lesje Noorse volksdans gegeven en mensen deden massaal mee. Harold stond te trappelen om mee te doen, niet vanwege de dans, maar hij zag voldoende Noors schoons voorbij huppelen. Hij zag daar op het laatste moment, verlegen als hij is, toch maar van af. Maar misschien had mijn afkeurende blik ook wel invloed ;o).

We bereikten het paleis en hebben nog even vakkundig geposeerd om dit moois met jullie te delen.
(Foto's: beide op dezelfde locatie genomen; eentje met de Karl Johans Gate op de achtergrond en eentje met het paleis op de achtergrond)

Maar om nou te zeggen dat de stad nog bruiste en bubbelde? Het was niet drukker of meer uitgelaten dan je doorgaans zou verwachten op een zachte en zonnige avond. Waarschijnlijk zijn ook de knoertharde Noorwegenaars ook aan het einde van hun Noorweegs (hier had 'Latijn' moeten staan, maar dit bekt voor nu even leuker en is meer in overeenstemming met het land waar we zijn) en komt er een eind aan een dag van party, party. En dat al om 20.30u! Dan maar even ergens een kopje koffie drinken. De terrasjes die we tegenkwamen zaten redelijk vol en waren smerig en rokerig. Laat maar. We hebben snel een ijsje gescoord bij McDonalds (dat smaakt overal ter wereld hetzelfde ;o) en hebben deze lekker op onze hotelkamer verorberd.

Chill de stad verkennen

We hebben gisteravond toch een paar feestjes gemist. Aan de stilte op straat te zien, slaapt heel Oslo zijn roes uit vanochtend. Wij niet, wij hebben een afspraak met Graciela. Inclusief fiets, helm en poncho. Natuurlijk halen wij onze neus op voor de helm, die mag ze houden. Graciela is Argentijnse en verzorgt al 10 jaar fietstours. En dat doet ze goed, merken we al gauw. Helaas houden we het niet helemaal droog, maar dan tovert Graciela de poncho's te voorschijn. Het is net of ik weer op de middelbare school zit en naar school moet in de regen. Destijds hadden we van die foeilelijke kanariegele regencapes en dat die kleur ooit weer in de regenkledingmode is gekomen, is mij een raadsel! Gelukkig heeft ze een witte voor mij en een blauwe voor Harold. Maar niet veel later zegt Harold dat het net is of ik bij de Ku Klux Klan hoor en laat me een foto zien...

Het eerste deel van de rit gaat langs de toeristische trekpleisters, waarvan we er al een paar hebben gezien. Het laatste deel (en dan wordt het pas echt interessant) gaat door delen van Oslo die menig toerist overslaat. Kraakpanden, hip en trendy delen, industriële gebouwen, langs de rivier Akerselva, door een buurt met kraakpanden en vernuftige gigantische muurschilderingen (zie foto) door naar de foodmarkt.

Honden zijn binnen niet welkom en zowaar, ze hebben hier een hondenparkeerplaats!

Ik denk nog, dit is een grap. Maar nee, zie de foto.

De hond krijgt eten en drinken en na elke hond wordt het hok met UV-licht gereinigd of is het toch de hond die gereinigd en wel weer er uit mag...? Rare lui die Vikingen! Graciela geeft toe dat ze nog nooit een hond heeft zien verdwijnen in dit hok. Binnen in de Mathallen kunnen we kiezen uit allerlei internationale keukens. We komen langs een stand met Noorse delicatessen, Graciela kent de eigenaar. Hij wil ons de Noorse bruine kaas aansmeren (die had ik gister bij het ontbijt al geprobeerd, ugh). Nee, deze is pas echt goed. Tsja, helaas heeft mijn moeder me beleefd opgevoed, dus we moesten wel proberen. Wel iets minder erg, maar nog steeds ugh. Nou, dan moeten we de walvis maar eens proberen! Wat? Walvis?!? Het rauwe vlees van de walvis is rood, het is immers een zoogdier (tuurlijk joh, wisten we al, uhuh). We proberen eerst een stukje walvisworst. Dankzij de vele kruiden proef ik niet echt verschil met onze droge wos uit Nederland. Daarna moeten we toch echt een stukje walvishart proberen. Euh, als het niet echt hoeft? De verkoper maakt handig gebruik van de taalbarrière en doet net of we hem hebben aangemoedigd. En hup, stukje walvishart naar binnen werken. Hoe komen we snel weg hier? Gelukkig merkt Graciela ons onderkoelde enthousiasme en we gaan gauw naar de volgende stand.

Harold scoort zichzelf een Messy Pig Sandwich, zeg maar een broodje auto-ongeluk maar dan met pulled pork en ik ga voor een baguette eendenborst met saus. Weinig Noors aan, maar de rest spreekt ons gewoon niet zo aan. Harold moet wat langer wachten op zijn eten, dus ik begin maar vast anders wordt mijn eendje koud. De eerste hap is zo droog dat deze blijft steken in mijn keel. Ik slik, slik en slik, maar krijg het gewoon niet weg. Water zit nog bij Harold in de rugzak en Graciela merkt dat er iets niet helemaal goed gaat. Ik begin langzaam in paniek te raken en begin te wijzen naar mijn keel en vraag me snel af of ze de Heimlichgreep kent. Ze wil al haar eigen water pakken, maar gelukkig krijg ik het stukje eindelijk weg. Pfew!

Daarna het laatste stuk van de fietstocht, het is gelukkig weer droog. Bij het eindpunt nemen we innig afscheid van Graciela en we zoeken een filiaal van de Noorse keten Kaffebrenneriet op, het Noorse antwoord op Starbucks. Even warm worden. Het is koud vandaag, bijna 10 graden kouder dan gister en die regen (al was het niet veel en niet lang) werkt niet echt mee. Een van de trekpleisters die Harold nog graag wil zien (en die ook Graciela had aangeraden) is het stadhuis.

Het is maar een kilometer bij ons vandaan, maar het fietsen en vele wandelen van gister (niet zo'n goed plan op sandalen met halfhoge hakken) zit me nog in de benen. Ach, dan gaan we toch gewoon op de elektrische step? Ja, die wilden we ook nog even proberen! We snorren er twee in de buurt op. Eventjes onder de knie krijgen en daarna scheuren we erop los!

10 minuutjes later zijn we bij het imposante stadhuis, zie foto.

En de binnenkant mag er ook zijn. In de grote zaal wordt jaarlijkse de Nobelprijs voor de Vrede uitgereikt. Prachtige metershoge muurschilderingen, heel indrukwekkend.

Daarna is het wel weer genoeg geweest voor vanmiddag, we gaan weer op zoek naar stepjes (je mag deze overal achterlaten waar je wilt, maar iemand anders kan ze dan ook gewoon weer meenemen) en we skeur'n oehoehoerend hard naar het hotel.

Onze kamer wordt nog schoongemaakt, dus zucht, steun, onder luid protest gaan we maar weer taart eten in de lounge.

Hei hei, bye bye,

Sjonge, deze dagen zijn weer snel voorbij gegaan. Gisteravond nog weer een stepje gescoord om te gaan eten in het hippe en trendy deel van Oslo, achter de opera. Het was gelukkig redelijk droog. Het eten stelde niet veel voor en we stonden al na een uur weer buiten. In de beide restaurants waar we de afgelopen dagen gegeten hebben, vraagt het personeel meteen na het voorgerecht of je het hoofdgerecht geserveerd wilt krijgen. En beide keren wilden we nog even wachten. Maar we kwamen er beide keren ook achter dat het hoofdgerecht al gewoon klaar was en stond te wachten onder de warmtelampen. Op het moment dat wij zoiets hadden van: geef maar door aan de keuken dat we het hoofdgerecht wel willen (in de veronderstelling dat het dan nog wel een minuut of 10 zou duren), stond binnen een minuut de volgende gang alweer voor onze neus. Beetje jammer. Toetje hebben we beide keren maar overgeslagen. Na het diner natuurlijk snel terug naar het hotel, het Eurovisie songfestival met 'onze eigenste Duncan'! Gelukkig konden we via een paar trucjes (ik verklap niet hoe :) de Nederlandse versie kijken waarbij Jan Smit en Cornald Maas gezellig de hele bende op de hak nemen. Ondertussen contact met het thuisfront, zelfs Timon zat te kijken! Ik haalde het optreden van Madonna niet eens (maar heb het vanmorgen teruggekeken, ik heb niks gemist) en lag om 23u al te knoeren. De die-hards Harold en Timon hebben tot het einde gekeken. Dus ik kwam er pas vanmorgen achter: WE hebben gewonnen! Woehoe! Harold en ik vielen elkaar huilend van geluk in de armen. Bij het ontbijt werden we in het restaurant onthaald door een haag van personeel, de champagne stond al klaar en onder luid gejuich werden we naar onze tafel geleid.

Nuchter als wij zijn, moeten we van deze poeha niets hebben en gingen we snel weer over tot de orde van de dag. Ik heb Harold overgehaald om (met frisse tegenzin) naar een beeldentuin op de Ekeberg te gaan. Eerst weer naar het treinstation lopen, de tram nemen en in totaal een half uurtje later waren we in het park. Mooie wandeling langs dito beelden, zelfs van Rodin en Dali.

De berg biedt ook een panoramisch uitzicht op de stad, dus dat pikten we ook nog mooi even mee.

Tegen het einde van de ochtend waren we weer terug in het hotel. We hebben onze spullen bij elkaar gepakt en tsja, dat was het dan. Met de sneltrein naar het vliegveld, daar zitten we nu te wachten op de vlucht en dan... op hoes op an.

In een notendop: leuke hippe stad, vriendelijke en ontspannen sfeer, genoeg te zien en te doen, maar best wel duur (ook het openbaar vervoer, en plassen op het treinstation kost je gewoon 2 euro)

Daarentegen kennen we ook steden waar je bij vrijwel elke kathedraal of bezienswaardigheid entree moet betalen. Hier was alles wat wij bezochten gratis.